

โตขึ้นหนูจะเป็นอะไร

เวลาเกือบห้าทุ่ม กลางดึกของคืนที่แสนเงียบเหงาในเดือน มิถุนายน "โระ-คุ-กะ-ทสึ" ปีเซเซที่ 13 (平成 13 年 6 月) ตรงกับพุทธ ศักราชที่ 2544 เดือนอบอุ่นที่กำลังย่างเข้าสู่ฤดูร้อนของดินแดนอาทิตย์อุทัย ผมเพิ่งเสร็จสิ้นจากกิจกรรมการวิจัยที่ห้องแล็บในสถาบันเทคโนโลยีแห่งโตเกียว ก่อนจะกลับไปนอนหลับพักผ่อนที่หอพักดอนบิว "อุเมะกะโอกะ" (梅ヶ丘留学生会館) ของนักศึกษาต่างชาติที่รวมไปถึงนักเรียนไทยอย่างผม และเพื่อนๆ อีก 4-5 คน ผมเปิดอินเทอร์เน็ตที่ห้องแล็บเพื่ออ่านข้อความใน เว็บไซต์ของภาควิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ทำงานของผมที่เมืองไทย เว็บไซต์แห่งนี้เป็นที่ๆ ผมแวะเวียนเข้ามาอ่าน และตอบคำถามต่างๆ ให้กับนิสิตและผู้สนใจอื่นๆ อยู่บ่อยๆ

มีข้อความถึงผมปรากฏขึ้นว่า

"ปรึกษาเรื่องเรียนต่อค่ะ"

"อยากจะขอคำปรึกษาอาจารย์เกี่ยวกับเรื่องศึกษาต่อปริญญาโท ถ้าหนูอยากจะเรียนต่อด้านวิศวกรรมในสาขาที่จบออกมาแล้วสามารถมาทำงานด้านบริหารได้ โดยไม่ใช่งานในโรงงานอุตสาหกรรม พอจะมีสาขาหรือ Major ไหนที่น่าสนใจบ้างคะ เคยมีคนแนะนำให้เรียนวิชา Operations Research ถ้าหนูเลือกเรียนสาขานี้ จบออกมาแล้วหนูจะมีโอกาสทำงานด้านไหนคะ"

FROM : 4IE DATE & TIME : 2001-06-06 22:40:48

ผมเก็บคำถามนี้ไว้ครุ่นคิดอยู่นาน ก่อนที่จะแสดงความคิดเห็น
ในตอนบ่ายของวันต่อมา

ความคิดเห็นที่ 1 จาก : ประมวล สุธีจารุวัฒน์

เมื่อ : 2001-06-07 16:40:34

เป็นคำถามง่าย ๆ ที่ตอบค่อนข้างยาก เพราะมันมีเรื่องน่าคิด
แฝงอยู่ในเรื่องนี้หลายประเด็น และมันก็ตอบได้หลายๆ มุมๆ ด้วย ผมจะ
ลองชี้ประเด็นให้เห็นเป็นแนวทางสักเล็กน้อย ที่เหลือก็สุดแล้วแต่ว่าคุณจะ
คิดเห็นเป็นอย่างไรต่อ คำถามแบบนี้มันไม่มีคำตอบที่ถูกต้องที่สุด หรือผิดที่
สุด มันอยู่ที่ว่าคุณจะเลือกคำตอบไหนมาใช้กับชีวิตของคุณเองมากกว่า

1. ในมุมมองของอาจารย์ที่สอนคณะวิศวกรรมศาสตร์ โดยทั่วไป อาจารย์
อยากให้บัณฑิตได้รับความรู้ทางเทคนิคมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ คาดหวังว่าบัณฑิต
จะใช้เวลากับการทบทวนบทเรียนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และอยากให้บัณฑิต
ใช้เวลาส่วนหนึ่งกับการทำโครงการ (อาจเป็น senior project ก็ได้) เพื่อฝึก
ฝนความเข้าใจในหลักการทางทฤษฎี และแก้ปัญหาด้วยตัวเอง แต่ในมุมมอง
ของนิสิต นิสิตจำนวนไม่น้อยอยากเรียนแบบสบายๆ ไม่อยากทำการ
บ้าน ไม่อยากได้โครงการ ไม่อยากมีรายงาน ไม่อยากไปโรงงาน ไม่อยาก
ทำงานหนัก แต่อยากได้เกรดดีๆ อยากได้เงินเดือนแพงๆ เมื่อเรียนจบ อยาก
ได้มหาวิทยาลัยดีๆ เมื่อตอนไปศึกษาต่อ ... ผมไม่ได้บอกว่าใครจะคิดถูก คิด
ผิดอย่างไร แต่นี่คือข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น เป็นปรกติของมนุษย์ทุกๆ ไป พวก
เราส่วนมากอยากสบาย คนบางคนเมื่ออยากสบาย จึงยอมลำบาก ยอม
เรียนในศาสตร์สาขาที่ยากขึ้น ยอมทำงานหนักขึ้น เพื่อให้ตัวเองมีศักยภาพ
หรือมีคุณค่ามากขึ้น ซึ่งในเวลาต่อมาส่งผลให้ได้รับการยอมรับจากสังคม
มากขึ้น ในขณะที่คนบางคนเมื่ออยากสบาย ก็ทำตัวสบาย เรียนหนังสือ
เรื่อยๆ หวังเพื่อให้จบๆ ออกไป โดยไม่ได้คิดว่าตัวเองอยากได้อะไรในชีวิต
และตัวของตัวเองมีคุณค่าให้สังคมยอมรับแค่ไหน มีคนจำนวนไม่น้อยอยาก

เรียนบริหาร ไม่ว่าจะเป็นการจัดการทางวิศวกรรม หรือบริหารธุรกิจ เพียงเพราะคิดว่า ฉันจะได้ไม่ต้องทำงานลำบาก ไม่ต้องทนร้อนในโรงงาน ไม่ต้องปวดหัวเรื่องทางเทคนิค และไม่ต้องอีกสารพัดอย่าง ... ถ้าคุณคิดว่าจะเรียนบริหารเพราะสาเหตุนี้ อยากให้คิดใหม่ แต่ถ้าได้รตรองดีแล้วว่าตัวเองชอบศาสตร์สาขานี้จริงๆ และพบว่าตัวเองมีความถนัดในด้านนี้เป็นพิเศษ ผมก็เห็นด้วย และสนับสนุนเต็มที่

2. ผมมีเพื่อนอยู่สองคน ที่อยากยกให้เห็นเป็นตัวอย่าง ทั้งสองคนนี้จบปริญญาตรีจาก IE ที่จุฬาฯ ทั้งคู่ เป็นผู้ขายคนหนึ่ง ผู้หญิงคนหนึ่ง ทั้งสองคนเมื่อสำเร็จการศึกษาก็ออกไปทำงานกับเอกชนอยู่พักหนึ่ง ไม่ถึงปีก็ลาออกเพื่อไปศึกษาต่อ ทั้งคู่เรียนสาขาเดียวกันคือ Operations Research ได้เรียนในมหาวิทยาลัย Top Ten ของอเมริกาทั้งคู่ ใช้เวลาเรียนเท่ากันทั้งสองคนคือ 9 เดือน! ก็จบปริญญาโท เมื่อจบการศึกษาแล้วก็กลับมาทำงานที่เมืองไทย กับบริษัทที่ปรึกษาทางธุรกิจ (Business Consulting Firm) ที่มีชื่อเสียงดังมากของอเมริกาสำนักงานกรุงเทพฯ ประมาณ 1-2 ปีต่อมา ทั้งสองคนก็พร้อมใจกันลางาน ไปศึกษาต่อปริญญาโททางด้าน MBA ที่มหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งทางด้านนี้ที่อเมริกา ใช้เวลาอีกประมาณ 2 ปี ก็จบการศึกษา กลับมาทำงานที่บริษัทเดิม ในสายตาผม ทั้งคู่ประสบความสำเร็จกับการศึกษา และชีวิตการทำงานมาก ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเขาชอบและมีความสนใจเป็นพิเศษในศาสตร์ที่ตัวเองไปเรียน เวลาพวกเรานัดทานข้าวกัน ผมรู้สึกได้เสมอถึงทักษะพิเศษอะไรบางอย่างในคนสองคนนี้ ปัจจุบันเท่าที่ผมทราบ คนผู้หญิงลางานไปศึกษาต่อปริญญาตรีทางด้าน Interior Design ที่อังกฤษ ... ผมไม่ทราบเหตุผล แต่เดาว่าเป็นความชอบส่วนตัว

3. ในสมัยที่ผมเพิ่งสำเร็จการศึกษาปริญญาตรีจาก IE จุฬาฯ ใหม่ๆ ผมใฝ่ฝันอยากทำงานกับบริษัทข้ามชาติ อยากมีโอกาสเจอเจ๋งๆ คนมากๆ ผมจึงเริ่มต้นชีวิตการทำงานครั้งแรกที่บริษัทที่ปรึกษาทางธุรกิจของอเมริกาที่มาเปิดสำนักงานในกรุงเทพฯ แห่งหนึ่ง ผมใช้เวลากับที่บริษัทนั้น

ไม่นาน แค่นี้เดือนก่อนที่จะลาออกมารับราชการที่จุฬาฯ แต่ช่วงสี่เดือนนั้น เป็นสี่เดือนที่มีคุณค่ามาก เนื่องจากเราเป็นบริษัทที่ปรึกษา ผมจึงไม่มีเวลา เข้า-ออกงานที่ตายตัว ผมต้องทำงานเจ็ดวันต่อสัปดาห์ ตั้งแต่ 7 โมงเช้า ไปจนถึงเกือบเที่ยงคืนทุกวัน เงินเดือนที่ได้รับมากกว่าเพื่อนๆ รุ่นเดียวกัน ประมาณ 3 เท่าตัว แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นหลัก ... เมื่อทำงานมากๆ เข้า สิ่งหนึ่งที่ผมรู้สึกได้คือ ถึงแม้ผมจะทำงานในลักษณะที่ปรึกษาทางธุรกิจก็ตาม แต่ผมขาดทักษะ ความรู้ และความเข้าใจในเทคโนโลยีพื้นฐานมากๆ ปัญหาหลายๆ อย่างนอกเหนือไปจากทักษะเชิงบริหารแล้ว เราจะสามารถแก้ปัญหาได้ดีขึ้น ถ้าเรามีความเข้าใจเชิงเทคนิคอะไรบางอย่างมากขึ้น นั่นเป็นเหตุผลส่วนหนึ่งที่ทำให้ผมอยากเรียนต่อในศาสตร์ทางเทคนิค ไม่ใช่ศาสตร์ทางการบริหาร

4. วันที่คุณจบการศึกษาใหม่ๆ คุณจะมีอายุเฉลี่ยประมาณ 21-22 ปี ผมไม่เชื่อว่าคุณจะรีบๆ เรียนปริญญาโทให้จบ อย่างเร็วคือ 23 ปี (เรียน 9 เดือนจบ อย่างที่ผมเล่าให้ฟัง) หรือเฉลี่ยที่ 24 ปีจบ แล้วจากนี้ไป คุณจะไม่มีเรียนอะไรอีกแล้วทั้งชีวิต ... มันเป็นเรื่องตลกมากถ้าคิดเทียบกับชีวิตของมนุษย์คนหนึ่งที่มีชีวิตยืนยาวต่อไปจน 75 ปี ก่อนที่จะสิ้นอายุขัยไปตามธรรมชาติ ผมเริ่มสังเกตเห็นแนวโน้มในระยะยาวว่า คนจำนวนไม่น้อยเริ่มที่จะมีปริญญาโทมากกว่า 1 สาขา และแนวโน้มที่คนจะตัดสินใจเรียนต่อปริญญาเอกจะน้อยกว่าตัดสินใจเรียนต่อปริญญาโทสาขาที่สอง สาม หรือสี่

5. ถ้าเลือกได้ เมื่อจบการศึกษาใหม่ๆ ผมแนะนำให้ทำงานสักพักหนึ่ง เมื่อเวลาผ่านไป อาจสัก 1-2 ปี คุณจะตัดสินใจได้ด้วยตัวของคุณเองตามประสบการณ์ที่คุณได้รับเอง ว่าคุณอยากทำงานต่อไป หรือลาออกมาเรียนต่อ แล้วคุณก็จะรู้ได้ด้วยตัวเองด้วยซ้ำว่า คุณจะเรียนต่อในสาขาไหนเพื่ออะไร ... โดยทั่วไป ผมแนะนำให้เรียนปริญญาโทในศาสตร์สาขาทาง

เทคโนโลยีก่อน จากนั้นในระยะยาวคุณจะไปเรียนศาสตร์ด้านการบริหารอย่าง MBA ผมว่าก็เป็นอะไรที่น่าสนใจไม่น้อย

ความคิดเห็นที่ 2 จาก : 4IE

เมื่อ : 2001-06-07 18:45:31

ขอบคุณมากค่ะอาจารย์ที่ช่วยให้คำแนะนำดีๆกับหนู หนูเลยขอถือโอกาสนี้ปรึกษาต่อเลยนะคะ คือในความคิดหนูตอนนี้ (ซึ่งไม่แน่ใจว่าเป็นความคิดที่ถูกรึปล่าวนะคะ) หนูอยากไปเรียนต่อเลยหลังจากจบปริญญาตรี เพราะหนูรู้สึกว่า ถ้าทำงานก่อน ไฟในการเรียนจะมอดลง ฟ้าที่หนูรู้จักหลายคนก็พูดอย่างนั้นค่ะอาจารย์คิดเห็นยังไงกับเรื่องนี้คะ แล้วถ้าจบปริญญาโทแล้วหางานทำ โอกาสที่จะได้งานดี ๆ จะมีมากกว่าจริงมั๊ยคะ อีกประการคือหลังจากที่หนูไปฝึกงานที่โรงงานมาแล้ว หนูรู้สึกว่าไม่ค่อยชอบทำงานที่โรงงานเท่าไร ไม่ใช่เหตุผลเพราะว่าร้อนหรือรักความสบายนะคะ โดยส่วนตัวแล้วหนูรู้สึกว่าตัวเองชอบที่จะออกไปพบปะผู้คน ติดต่อธุรกิจกับคนอื่นหรืออย่าง งาน Consult ก็เป็นงานหนึ่งที่หนูใฝ่ฝันอยากจะทำ ซึ่งถ้าทำงานในโรงงานส่วนใหญ่งานที่เค้าให้ทำก็จะเป็นงานด้านการผลิต, QC หรืองานปรับปรุงโรงงานเป็นส่วนใหญ่ หนูอยากทำงานในองค์กรที่เกี่ยวข้องกับด้านวิศวกรรมแต่อยู่ในแผนกด้านธุรกิจ เช่นแผนกวางแผน การจัดการ หนูกลัวว่าถ้าจบปริญญาตรี IE แล้วหางานทำ หนูจะได้ทำงานที่หนูสนใจอยากทำหรือปล่าวคะ เพราะสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันงานก็หาค่อนข้างยาก ถ้าจบ IE มางานที่หาได้ส่วนใหญ่ก็คงต้องทำงานในโรงงาน โอกาสที่จะได้ทำงานในบริษัทที่ปรึกษาอย่างอาจารย์ ยากมั๊ยคะ ถ้าเป็นไปได้อยากให้อาจารย์ช่วยเล่าประสบการณ์ในงานด้านที่ปรึกษาทางธุรกิจบ้างได้มั๊ยคะ เพื่อจะเป็นแนวทางช่วยให้หนูตัดสินใจเลือกสาขาในการเรียนต่อไป สำหรับเรื่องที่อาจารย์เล่าว่าเพื่อนของอาจารย์ไปเรียนต่อทางด้าน Operation Research ใช้เวลาเพียง 9 เดือน ในกรณีนี้เป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นรึปล่าวคะ นักเรียนทั่วไปสามารถเรียนและจบได้เช่นนี้ทุกคนหรือคะ แล้วการเรียนต่อที่

อเมริกา ในมหาลัษ Top Ten เช่นนี้ เป็นสิ่งที่ยากเกินไปที่จะพยายามมัยยะ ในตอนนี้ แผลนหลังจากเรียนจบของหนูก็คงจะเป็นการเรียนต่อ เพราะได้เริ่ม วางแผนเรื่องนี้กับที่บ้านไว้แล้ว ซึ่งหนูเองก็อยากจะทำตัดสินใจเรียนในสาขาที่ หนูชอบจริงๆ แต่บางครั้งก็กลัวว่าถ้าเมื่อได้ลองทำงานที่คิดว่าชอบ แล้วกลับ รู้สึกไม่ชอบขึ้นมา แล้วจะทำยังไง อาจารย์เคยรู้สึกอย่างนี้มัยยะ มันค่อนข้าง สับสนนะค่ะ ไม่รู้จะเรียนต่อหรือทำงานก่อน กลัวจะทำตัดสินใจผิดพลาด แต่ อย่างไรก็ตาม หนูต้องขอขอบพระคุณอาจารย์ที่สละเวลามาตอบคำถามของ หนูนะค่ะ หนูอาจจะต้องรบกวนปรึกษาอาจารย์อีกนะค่ะ

ความคิดเห็นที่ 3 จาก : ประมวล สุธีจาร์วัฒน
เมื่อ : 2001-06-07 22:04:02

ก่อนตอบปัญหาคุณ ผมขอย้ำอีกครั้งหนึ่ง ว่าสิ่งที่ผมจะบอกคุณ เป็นเพียงความคิดเห็นแบบหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่คำตอบสุดท้าย และไม่จำเป็นต้องเหมือนคนอื่นๆ คุณจะเชื่อ หรือไม่เชื่อ เป็นเรื่องที่คุณต้องไปตัดสินใจเอาเอง คิดเอาเอง เพราะมันเป็นชีวิตของคุณเอง ไม่ใช่ของใคร

1. ปัญหาโลกแตกอีกข้อ ที่คนส่วนมากมักเอามาคุยกัน โดยเฉพาะคนที่กำลังจะเรียนจบ คือ ทำงานก่อน หรือเรียนต่อเลย อันไหนจะดีกว่ากัน ถ้าไม่เรียนต่อเลย เอาไว้จะหมดไฟทำให้ไม่อยากเรียนหรือเปล่า ...

ทั้งหมดนี้อยู่ที่ทัศนคติของตัวเอง ว่าเขามีทัศนคติต่อการเรียนหนังสือ การทำงาน หรือการดำรงชีวิตอย่างไร?

"ไฟ" ในความหมายของคุณหมายความว่าอะไร?

ถ้า "ไฟ" หมายถึง ความรู้สึกกระตือรือร้น อยากรู้ อยากทราบ อยากเพิ่มเติมความรู้ใหม่ๆ อยากทดลองสิ่งท้าทายในชีวิตอยู่เรื่อยๆ มอง

ปัญหาที่เกิดจากบทเรียน หรือการทำงานเป็นเรื่องทดสอบกำลังใจ หรือเป็น "เครื่องมือ" ทดสอบความสามารถของตัวเอง หรือเป็นเครื่องมือที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้...

แปลว่า เมื่อไรก็ตามที่ "ไฟ" ในตัวของคุณหมดลง อย่าว่าแต่เรียนหนังสือเลยครับ แม้จะเรียนจบมาแล้ว และต้องออกไปทำงานอยู่ตามที่ต่างๆ คุณก็เป็นเพียงคนที่มีชีวิตอยู่ไปวันๆ ไม่ได้ทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นกับคนรอบข้าง ถ้าสักวันหนึ่งคุณหายไปจากสังคมนั้นๆ คนรอบข้างอาจไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคุณหายไป ...

ลองจินตนาการดูสิครับว่า ชีวิตการทำงานจะน่าเบื่อแค่ไหน ถ้าคุณหมดไฟ

ลองสู่มๆ ถามพี่ๆ ที่คุณรู้จักบ้างสิครับ ว่าเขาเบื่องานหรือเปล่า สนุกกับงานหรือเปล่า มองชีวิตการทำงานอย่างไร ผมว่าคุณอาจได้แง่คิดอะไรบางอย่างไม่มากนักน้อย

ความหมายในทางกลับกันก็คือ ตราบเท่าที่คุณยังมีไฟ อย่าว่าแต่เรียนหนังสือเลยครับ งานในบริษัทก็จะเป็นอะไรที่คุณสามารถสนุกกับมันได้โดยไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย เพราะคุณทำไปเพราะสนุก เพราะชอบ ไม่ได้ทำเพราะต้องทำ

ถ้าผมจะต้องทำงานแล้วคอยมองนาฬิกาอยู่เรื่อยๆ ว่ากี่โมงแล้วหว่า จะพักเที่ยงหรือยัง เย้ อีกครึ่งชั่วโมงจะได้กลับบ้านแล้ว ... ชีวิตจะเป็นอย่างไร ว่ากันตามจริง คุณสมบัติสองประการที่สำคัญมากๆ ในกรณีที่คุณอยากทำงานกับบริษัทยักษ์ๆ ข้ามชาติแบบที่คุณว่า คือ

- 1) Energetic และ
- 2) Willing to work hard.

ถ้าคุณไม่มีสองข้อนี้ โอกาสเข้าไปทำกับบริษัทพวกนั้น ยากครับ เพราะนอกจากคุณเองจะทำไม่ไหวแล้ว บริษัทก็ไม่ได้งาน ไม่ได้ประโยชน์จากคุณด้วยครับ ผมเคยได้แง่คิดจากอาจารย์ท่านหนึ่งในจุฬาฯ ว่า "ได้ทำในสิ่งที่รัก" คือ "อิสระ" และในทางกลับกัน "รักในสิ่งที่ทำ" คือ "ความสุข" คุณอยากใช้ชีวิตของคุณทั้งชีวิตแบบไหนหละ ถ้าคุณคิดว่า สักวันในอนาคต "ไฟ" ในตัวนั้นต้องหมดแน่ๆ เลยหวะ ... แปลว่าอะไรหละครับ? คิดต่อเองนะครับ

ผมเชื่อว่าคุณน่าจะเปรียบเทียบกับเพื่อนๆ ที่คุณรู้จักได้นะครับ ลองสังเกตดู คุณน่าจะเห็น ...

เพื่อนบางคนเรียนหนังสือเพื่อให้จบๆ ฉันทจะได้ไม่ต้องเรียนซะที

เพื่อนบางคนเรียนหนังสือให้จบๆ เพื่อว่าฉันทจะได้ไปเรียนต่อที่อื่นซะที ฝืนถึงแต่อนาคต ว่าได้เรียนที่นั่น ที่นี้ เลยมุ่งสนใจแต่ไปเรียน TOEFL ไปเรียน GRE เพื่อว่าจะได้ไปเรียนที่นั่น ไปเรียนที่นี้ โดยลืมนึกไปว่าสิ่งที่กำลังเรียนอยู่ที่จุฬาฯ เนี่ย เรียนไปเพื่ออะไร สิ่งที่ควรจะค้นคว้าก็ไม่ทำ บอกว่าไม่มีเวลา แต่เอาเวลาไปเรียนอย่างอื่น

ผมไม่ได้บอกว่าผิดนะครับ แต่อยากให้ลองเอาเวลาสักแว็บนึงถามตัวเองว่าทำอะไรอยู่ และเพื่ออะไร

และในขณะที่เพื่อนบางคน อาจจะไปเรียนไปเพราะชอบที่จะเรียนสนุกที่ได้ทำโครงการ ได้ออกไปรายงานหน้าชั้น ทั้งหมดที่กล่าวไป น่าจะทำให้คุณเห็นภาพได้นะครับว่า คนที่บอกว่ารีบๆ เรียนนะ เพราะเดี๋ยวหมดไฟเรียน เป็นคนแบบไหน

2. บริษัทที่ปรึกษาของต่างชาติส่วนใหญ่ มีข้อกำหนดพื้นฐาน ดังนี้คือ
หนึ่ง. คุณต้องจบการศึกษาระดับปริญญาตรี หรือโทจาก

มหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศ ถ้าเป็นต่างประเทศจะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ ... สอง. คุณควรมีผลการเรียนอยู่ในระดับ top ten percent of the class ถ้าไม่ใช่ โอกาสئهั่วสูงมาก ... สาม. ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของคุณต้องดี ถึงดีมาก ... สี่. คุณควรมีบุคลิกที่ดี พูดจาฉะฉาน ท่าทางน่าเชื่อถือ เวลาต้องอธิบาย หรือแสดงความคิดเห็น สามารถแสดงให้เห็นความมั่นใจในตัวเองได้

3. กรณีเรียน 9 เดือนจบ ผมรู้จักคนแบบนี้ไม่ต่ำกว่า 7 คนครับ ... และมหาวิทยาลัยที่จบมาก็เป็นมหาวิทยาลัยระดับ top ด้วย ... หนึ่งในคนเหล่านั้น มีอยู่คนหนึ่งจบที่จุฬาฯ ด้วยเกรดเฉลี่ยประมาณ 2.6 แต่จบที่มหาวิทยาลัยดังของอเมริกาด้วยเกรด 4.00 ในเวลา 9 เดือน แต่อย่าพึ่งมองโลกในแง่ดีนะครับ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 2-3 ปี

4. อย่าพึ่งใจร้อนครับ ในบางเรื่อง ในบางโอกาส ปล่อยให้เวลาเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจก็ดีเหมือนกัน

ความคิดเห็นที่ 4 จาก : 4IE
เมื่อ : 2001-06-08 21:31:47

ขอบคุณอาจารย์มากคะ ที่ให้ข้อคิดดีๆ ทำให้หนูเริ่มมองอะไรกว้างขึ้น หนูก็หวังว่าเวลาจะเป็นตัวช่วยตัดสินใจที่ดีที่สุดอย่างที่อาจารย์บอกนะคะ

ความคิดเห็นที่ 5 จาก : gate
เมื่อ : 2001-06-10 14:17:50

สวัสดีคะอาจารย์ จากที่ได้อ่านมาทั้งหมด ก้อทำให้ได้แง่คิด idea ในการช่วยตอบคำถามที่มีอยู่หลายข้อเหมือนกัน แต่ว่าก้อยังมีคำถาม

เหลืออีกหลายเลยนะค่ะ คือจากที่อ่านมาเนี่ย คำว่า "ไฟ" ที่อาจารย์บอกนะ ค่ะ ถ้าเกิดว่า จบออกไปทำงาน แล้วเกิดเจองานที่ไม่ชอบ เช่น ไปอยู่บริษัทที่ ให้งานทำแบบ routine ไม่ค่อยได้ใช้ความสามารถที่เราเรียนมาเลย หรือถ้า ใช้ก็ใช้น้อยมาก เป็นแบบว่า แค็บอกว่าขวา เราก้อต้องขวา พนักงานแต่ละ คนก้อทำงานไปวันๆ ชีวิตเหมือนย่ำอยู่กับที่อย่างงั้นะค่ะ เลยทำให้ไฟในการทำงานของเราหมดไป ไม่อยากทำงานอีก ทศนคติในการทำงานเลยไม่ดี เลย คิดอยากจะเรียนต่อทันทีที่จบ อาจารย์เห็นว่อย่างไรคะ

ความคิดเห็นที่ 6 จาก : ประมวล สุธีจาร์วัฒน

เมื่อ : 2001-06-11 11:18:54

สำหรับผม การมาเรียนหนังสือ หรือการไปทำงาน มันก็คือการใช้ชีวิต ... เป็นชีวิตช่วงหนึ่ง ของชีวิตทั้งชีวิต ... เพราะฉะนั้น ผมไม่อยากใช้ชีวิต "ในวันนี้" ของผมด้วยความคาดหวังว่า ในวันพรุ่งนี้ หรือในอนาคต (ที่จะมาถึงเมื่อไหร่ก็ไม่รู้) มันจะดีขึ้น หรือทำอะไรบางอย่างในวันนี้ เพื่อคาดหวังว่าจะได้รับผลตอบแทนที่ดีในอนาคต ...

ผมอยากมีความสุขกับทุกๆ วันของผมในวันนี้ บริษัท สำนักงาน หรือสถานที่ทำงานไหนๆ ผมมองว่ามันก็คือสถานที่ๆ เราไปใช้ชีวิต ซึ่งแน่นอนว่า "มันคือชีวิตของเราเอง" ชีวิตของเรา เราต้องใช้ของเราเอง ถ้าผมมีความสุขที่ได้ทำ ไม่ต้องเอาสตางค์มาให้ หรือมาจ้าง ผมก็ทำ แต่ถ้าผมไม่มีความสุขที่จะทำ ผมก็จะตบตี้อ้อ อีกเหมือนกัน ว่าผมไม่ทำ ...

ผมเป็นคนประเภทที่ไม่ยอมให้ชีวิตของผมถูกบงการ หรือครอบงำด้วยวิถีคิด หรือวิธีการทำงานของคนอื่นที่ขัดแย้งกับวิธีการใช้ชีวิต หรือวิหาคความสำราญให้กับชีวิตของผมเอง (โดยไม่ได้ไปรบกวน หรือทำให้ใครเดือดร้อน)

แต่ ระวังไว้ให้ดี!!! คิดแบบที่ผมคิด อาจเกิดปัญหาได้ ถ้าคุณ
สักแต่ว่าคิดแบบนี้ ... เพราะในอีกมุมหนึ่ง คนจำนวนมากที่ไม่เข้าใจวิธีการ
คิดแบบนี้ จะมองว่า คุณเป็นคนเถรตรง ขวานผ่าซาก แข็ง หรือถึงขั้นมองว่า
คุณก้าวร้าว เป็นเหมือนคนที่ไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น มันไม่
เหมือนกันนะครั้บ ระหว่าง "คนที่มีจุดยืนของตัวเอง" กับคนแบบที่ว่ามา คิด
ให้ดีๆ

มีสมมติฐานอยู่ 2-3 ข้อ ที่ควรคิดทบทวนอยู่เสมอ ก่อนที่เราจะ
ตัดสินใจอะไรๆ ในเรื่องงานที่เราทำ

1. เราได้ใช้ความพยายามในการเรียน คำนคว้า ทำวิจัย หรือ
ทำงานในบริษัท ตามที่ได้รับมอบหมายมา เต็มที่ เต็มกำลังความสามารถ
แล้วหรือยัง? เราได้แสดงให้เห็นใครๆ เห็นศักยภาพในตัวของเราเองบ้างหรือ
เปล่า? ... ถ้าตัวเองตอบว่า "ยัง" เป็นไปได้ไหมที่ความน่าเบื่อของงาน หรือ
ความน่ารำคาญที่เจ้านาย หรือเพื่อนร่วมงานต้องมาคอยจู้จี้ จุกจิกกับงาน
ของเรา เป็นเพราะ ผลงานของเรามันไม่ได้เรื่องจริงๆ ... ซึ่งในเวลาต่อมาทำให้
ผู้หลักผู้ใหญ่ในหน่วยงาน ก็ไม่พยายามสนับสนุน หรือมอบหมายงานที่
ท้าทายความสามารถมาให้คุณทำ ซึ่งแน่นอน ในมุมมองของคุณเอง คุณไม่
ทราบหรือกว่า ผู้ใหญ่คิดอะไรกับคุณ สิ่งที่คุณได้รับก็อาจเป็นเพียงงานพื้นๆ
ทำไปเรื่อยๆ และน่าเบื่อในที่สุด ... สิ่งที่ผมอยากบอกคุณ ก็คือ เราควร
ประเมินตัวเราเอง ก่อนที่เราจะไปประเมินเพื่อนร่วมงาน หัวหน้า หรือที่
ทำงาน

2. ถ้าได้ไตร่ตรองดีแล้วว่าคุณได้ทำงานเต็มที่แล้ว ไม่เคยที่จะซี
เกียจ หรือเป็นตัวถ่วงความเจริญของหน่วยงานที่คุณทำอยู่เลย ผมว่าขั้นตอน
ต่อไปคือถามตัวเองต่อไปว่า "งานที่คุณกำลังทำอยู่ เป็นสิ่งที่คุณอยากทำหรือ
เปล่า?"

มันก็เหมือนเรียนหนังสือนั่นแหละครับ ... บังเอิญฉันเรียนหนังสือเก่ง ถ้าเป็นสายศิลป์ คงไปเรียนอักษรศาสตร์หรือนิติศาสตร์ไปแล้ว แต่บังเอิญเป็นสายวิทย์ คำนิยมในสังคมจึงเป็นเหตุชักจูงให้ฉันมาเรียนวิศวะ (หรือบางคนก็ไปเรียนหมอ)

ถามว่า เรียนไปเพื่อไปทำอะไร? ...

ผมกล้าพูดว่า นักเรียนจำนวนไม่น้อย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจบออกไปแล้ว จะไปทำอะไร ... "แต่เรียนได้" และเมื่อจบวิศวะ ออกไปแล้ว ก็ออกไปทำงานตามหน่วยงานต่างๆ อาจจะได้ไม่ชอบ "แต่ทำได้"

คนจำนวนไม่น้อย ต้องทนเบื่อกับงานที่ตัวเองทำ เพียงเพราะฉันจบวิศวะ ฉันก็ต้องทำงานด้านนี้ "ฉันทำได้" และบ่อยครั้ง ทำได้ดีเสียด้วย ...

สิ่งที่ผมอยากจะบอกก็คือ มันอยู่ที่ตัวคุณเอง ว่าคุณชอบงานที่คุณทำหรือเปล่า

ถ้าไม่ชอบ ... แล้วจะไปทนทำอยู่ทำไมละครับ? ...

ชอบแบบไหน ก็ไปทำแบบนั้น ชีวิตของคุณ เลือกเองสิครับ ... ผมว่าคุณจะทำได้ดี และมีความสุขเมื่อคุณได้ทำ

ข้อนำคิดอีกจุดหนึ่งคือ ... คนจำนวนมาก เอาเงินเดือน หรือรายได้มาเป็นตัวตัดสินใจว่าจะทำงานแบบนั้นๆ หรือไม่ทำ ผมไม่เถียงว่าเงินเดือน หรือรายได้ เป็นสิ่งสำคัญ แต่มันไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับชีวิตของคุณหรอก ...

3. ผมมีรุ่นพี่วิศวะฯ อยู่คนหนึ่ง ไม่ได้สนิทมาก รู้จักกันห่างๆ พี่คนนี้เป็นคนเรียนหนังสือดีมาก เรียนจนจบการศึกษาระดับปริญญาเอก ได้ทำงานกับบริษัทเอกชนชื่อดัง แต่แกทำอยู่ไม่นาน แกก็ลาออก ไปเปิดร้านขายก๋วยเตี๋ยวอยู่แถวๆ ลาดพร้าว ... ได้ยินแกเคยบอกว่าเบื่อบริษัท เบื่อระเบียบ เบื่อพิธีการ เบื่อวิธีการที่คนใส่หน้ากากเข้าหากัน ... แกบอกว่าขายก๋วยเตี๋ยวแล้วมีความสุขดี ... ผมไม่ทราบว่ามันเป็นอย่างไร เพราะไม่ได้ข่าวแกมาหลายปีแล้ว ประเด็นนี้ผมไม่สรุปอะไรให้ แต่ลองคิดต่อเอาเองนะครับ

ความคิดเห็นที่ 7 จาก : gate
เมื่อ : 2001-06-16 23:18:35

ขอบคุณอาจารย์ประมวลมากค่ะ

ความคิดเห็นที่ 8 จาก : IE80
เมื่อ : 2002-04-03 09:08:48

After I read these, I think that I still miss something and misunderstand some point in my life. Thank you A.Pramual so much. I hope that new generation or student that going to graduate soon can figure out something after read these. I hope that Chula and IE teach you guys something that benefit to yourself and Thailand. People should know about themselves first before you can judge any others or any things.